Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (trečioji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. liepos 10 d.*

„Ekonominė ir pinigų politika – Bankų sąjunga – Kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių bendras pertvarkymo mechanizmas (BPeM) – Reglamentas (ES) Nr. 806/2014 – Minimalus nuosavų lėšų ir tinkamų įsipareigojimų reikalavimas – BPV sprendimas nesuteikti išimties – Skundas BPV apeliacinei komisijai – Atmetimas – Sąlyga, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas – BPV diskrecija – Teisinis saugumas – Pareiga motyvuoti“

Byloje T-540/22

Prancūzijos Respublika, atstovaujama T. Stéhelin, E. Timmermans ir B. Travard,

ieškovė,

prieš

Bendrą pertvarkymo valdybą (BPV), atstovaujamą H. Ehlers, M. Fernández Rupérez ir L. Forestier, padedamų advokatų H.-G. Kamann ir F. Louis,

atsakovę,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas F. Schalin, teisėjai P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (pranešėjas), G. Steinfatt ir D. Kukovec,

posėdžio sekretorius L. Ramette, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

įvykus 2023 m. lapkričio 14 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu Prancūzijos Respublika prašo panaikinti 2022 m. birželio 8 d. Bendros pertvarkymo valdybos (BPV) Apeliacinės komisijos sprendimą Nr. 3/2021 atmesti skundą dėl 2021 m. lapkričio 4 d. Sprendimo SRB/EES/2021/44, kuriuo nustatomas minimalus nuosavų lėšų ir tinkamų įsipareigojimų reikalavimas (toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

2 2020 m. lapkričio 6 d. bankų grupė (toliau – atitinkama bankų grupė) dėl vienos iš savo patronuojamųjų įmonių pateikė prašymą netaikyti minimalaus nuosavų lėšų ir tinkamų įsipareigojimų reikalavimo (toliau – MREL), individualiai taikomo pagal 2014 m. liepos 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 806/2014, kuriuo nustatomos kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių pertvarkymo vienodos taisyklės ir vienoda procedūra, kiek tai susiję su bendru pertvarkymo mechanizmu ir Bendru pertvarkymo fondu, ir iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 (OL L 225, 2014, p. 1), iš dalies pakeisto 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2019/877 (OL L 150, 2019, p. 226), 12g straipsnį, remiantis to reglamento 12h straipsnio 1 dalimi, kiek tai susiję su 2020 m. pertvarkymo planavimo ciklu.

3 2021 m. lapkričio 4 d. Sprendimu SRB/EES/2021/44, kuriuo nustatomas minimalus nuosavų lėšų ir tinkamų įsipareigojimų reikalavimas, BPV netenkino atitinkamos bankų grupės prašymo taikyti išimtį vienai iš jos patronuojamųjų įmonių.

4 2021 m. gruodžio 21 d. *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* (Rizikos ribojimu pagrįstos priežiūros ir pertvarkymo institucija (ACPR); toliau – apeliantė apeliacinėje komisijoje) pateikė skundą BPV apeliacinei komisijai dėl Sprendimo SRB/EES/2021/44.

5 2022 m. birželio 8 d. ginčijamu sprendimu apeliacinė komisija atmetė apeliantės jai pateiktą skundą.

Šalių reikalavimai

6 2022 m. rugsėjo 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo pareiškimą, juo Prancūzijos Respublika pareiškė šį ieškinį.

7 Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš BPV bylinėjimosi išlaidas.

8 Atskiru dokumentu (jį Bendrojo Teismo kanceliarija taip pat gavo 2022 m. rugsėjo 2 d.) Prancūzijos Respublika, remdamasi Bendrojo Teismo procedūros reglamento 88 ir 89 straipsniais, paprašė Bendrojo Teismo taikyti proceso organizavimo priemonę, t. y. nurodyti BPV pateikti MREL vidaus vadovą.

9 BPV Bendrojo Teismo iš esmės prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

10 Grįsdama savo ieškinį Prancūzijos Respublika nurodo tris pagrindus, grindžiamus, pirma, klaidingu Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio aiškinimu ir taikymu ir „BPV diskrecijos ribų peržengimu“, antra, teisinio saugumo principo pažeidimu ir, trečia, pareigos motyvuoti pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, grindžiamo klaidingu Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio aiškinimu ir taikymu ir „BPV diskrecijos ribų peržengimu“

11 Pirmajame pagrinde Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija klaidingai patvirtino BPV numatytą Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimą ir taikymą, nes iš esmės tai reiškia, kad „iš principo“ reikalaujama pateikti specialią garantiją, o galimybė nukrypti nuo tokio reikalavimo pripažįstama „išimties tvarka“. Ji priekaištauja minėtai komisijai, kad ši nesiekė nustatyti, ar nagrinėjamu atveju BPV pagrįstai reikalavo tokios garantijos.

12 Šį pirmąjį pagrindą sudaro dvi dalys, iš jų pirmoji susijusi su klaidingu Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimu ir taikymu, o antroji – su tuo, kad BPV viršijo savo diskrecijos pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą ribas.

Dėl pirmos dalies, grindžiamos klaidingu Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimu ir taikymu

13 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje Prancūzijos Respublika teigia, kad nagrinėdama prašymą taikyti išimtį pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalį BPV klaidingai „iš principo“ reikalavo specialios garantijos tarp pertvarkytino subjekto ir jo patronuojamosios įmonės, kad nuspręstų, jog tenkinama minėto reglamento 12h straipsnio 1 dalies c punkte numatyta sąlyga. Ji teigia, kad buvo pakankamai įtikinamų nuoseklių įrodymų, kuriuos apeliantė pateikė apeliacinei komisijai ir kurie įrodo, kad nustatydama specialios garantijos reikalavimą BPV neapsiribojo Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte numatytos sąlygos aiškinimu ir taikymu, bet iš tikrųjų taikė kriterijų, numatytą kituose to paties lygio Europos Sąjungos teisės aktuose, kurie šiuo atveju netaikytini.

14 BPV nesutinka su Prancūzijos Respublikos argumentais.

15 Pirmiausia reikia priminti, jog siekdamas, kad bankai negalėtų savo įsipareigojimų struktūros nustatyti taip, kad būtų trukdoma veiksmingai taikyti gelbėjimo privačiomis lėšomis priemonę, ir taip apsaugoti klientų indėlius didelių nuostolių atveju, Sąjungos teisės aktų leidėjas įpareigojo bankus nuolat laikytis MREL. Jis išreiškiamas visų subjekto įsipareigojimų ir nuosavų lėšų procentine dalimi. Taip pat reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnį subjektams, šiuo atveju bankų grupės patronuojamosioms įmonėms, kurios pačios nėra pertvarkytini subjektai, yra nustatomas MREL (toliau – vidaus MREL).

16 Vidaus MREL gali būti patenkintas dviem būdais. Pirma, patronuojamoji įmonė gali išleisti įsipareigojimus pertvarkytino subjekto, šiuo atveju atitinkamos bankų grupės patronuojančiosios bendrovės, naudai, pavyzdžiui, obligacijų forma. Antra, ta patronuojančioji įmonė gali įvykdyti savo patronuojamosios bendrovės vidaus MREL, pateikdama garantiją, atitinkančią kelias kumuliacines sąlygas, išvardytas Reglamento Nr. 806/2014 12 g straipsnio 3 dalyje.

17 Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje numatyta galimybė netaikyti vidaus MREL patronuojamosioms įmonėms, jeigu tenkinamos trys kumuliacinės sąlygos. Šios nuostatos c punkte numatyta sąlyga: „pertvarkytinam subjektui nėra ir nenumatoma esminių praktinių ar teisinių kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas ar padengti įsipareigojimus patronuojamajai įmonei, dėl kurios padaryta išvada pagal 21 straipsnio 3 dalį, visų pirma tais atvejais, kai pertvarkytino subjekto atžvilgiu imamasi pertvarkymo veiksmų“.

18 Taip pat reikia priminti, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje esanti nuoroda, kad „[v]aldyba gali leisti pertvarkytino subjekto patronuojamajai įmonei, įsteigtai dalyvaujančioje valstybėje narėje, netaikyti 12g straipsnio“, kai tenkinamos šioje nuostatoje išvardytos trys sąlygos, neišvengiamai reiškia, kad šia nuostata iš dalies nustatoma ribota BPV kompetencija ir iš dalies jai deleguojama tam tikra diskrecija (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Banque postale / ECB*, T-733/16, EU:T:2018:477, 39 punktą).

19 Pirmajame etape BPV nagrinėja, ar įvykdytos trys Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos. Jei šios sąlygos neįvykdytos, ji neturi teisės suteikti MREL išimties. Taigi ji turi ribotą kompetenciją ir turi atmesti prašymą taikyti išimtį.

20 Jeigu trys Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje nurodytos sąlygos yra įvykdytos, vyksta antrasis etapas. Tokiu atveju BPV „gali“ suteikti MREL išimtį. Taigi tai yra galimybė, kuri neišvengiamai reiškia BPV teisę taikyti išimtį arba jos netaikyti. Vadinasi, šiuo atžvilgiu ji turi diskreciją (šiuo klausimu žr. 2018 m. liepos 13 d. Sprendimo *Banque Postale / ECB*, T-733/16, EU:T:2018:477, 41 punktą).

21 Ginčijamame sprendime apeliacinė komisija iš esmės nusprendė, kad BPV nepadarė teisės klaidos, aiškindama Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą. Iš tiesų apeliacinė komisija neigia, kad BPV laikėsi požiūrio, jog siekiant nustatyti, ar bankų grupė, prašanti taikyti išimtį, atitinka minėtoje nuostatoje numatytą sąlygą, reikia „iš principo“ reikalauti pateikti specialią garantiją ir „išimties tvarka“ pripažinti galimybę nukrypti nuo tokio reikalavimo.

22 Siekiant nustatyti, ar apeliacinė komisija padarė teisės klaidą, kai patikrino BPV atliktą Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatytos sąlygos nagrinėjimą, susijusį su atitinkamos bankų grupės prašymu taikyti išimtį, reikia išaiškinti šią nuostatą.

23 Šiuo atžvilgiu, remiantis suformuota jurisprudencija, aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę ir siekiamus tikslus, bet ir jos kontekstą bei Sąjungos teisės nuostatų visumą (žr. 2019 m. liepos 8 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (*SESV 260 straipsnio 3 dalis – Spartieji elektroninių ryšių tinklai*), C-543/17, EU:C:2019:573, 49 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija; 2019 m. spalio 24 d. Nutarties *Liaño Reig / BPV*, T-557/17, nepaskelbta Rink., EU:T:2019:771, 59 punktas).

24 Pirma, kalbant apie pažodinį Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimą, reikia konstatuoti, kad šioje nuostatoje tik numatyta sąlyga, pagal kurią reikalaujama: „pertvarkytinam subjektui nėra ir nenumatoma esminių praktinių ar teisinių kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas ar padengti įsipareigojimus patronuojamajai įmonei“.

25 Taigi Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nenumatyta galimybės reikalauti specialios garantijos, kad būtų įvykdyta sąlyga dėl esminių (esamų ar numatomų) kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas arba greitai padengti įsipareigojimus (toliau – kliūtys greitai pervesti nuosavas lėšas) nebuvimo, taip pat jame nenurodyta, kad BPV draudžiama šiuo klausimu reikalauti specialios garantijos.

26 Šiomis aplinkybėmis reikia toliau nagrinėti Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą ir pateikti kontekstinį ir teleologinį to paties reglamento 12h straipsnio aiškinimą, siekiant nustatyti, ar pagal šią nuostatą BPV gali reikalauti konkrečios garantijos, kad būtų įvykdyta minėto reglamento 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta sąlyga ir atitinkama patronuojamoji įmonė galėtų būti atleista nuo vidaus MREL.

27 Antra, Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies kontekstinis aiškinimas reiškia, kad nagrinėjami, pirma, minėto reglamento parengiamieji dokumentai ir, antra, jos sąsaja su visomis kitomis to paties reglamento nuostatomis ir su kitų Sąjungos teisės aktų nuostatomis.

28 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnis buvo įtrauktas Reglamentu 2019/877.

29 Iš Reglamento 2019/877 parengiamųjų dokumentų – t. y. 2016 m. lapkričio 23 d. Pasiūlymo COM(2016) 851 *final* dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo iš dalies keičiamos Reglamento (ES) Nr. 806/2014 nuostatos dėl kredito įstaigų ir investicinių įmonių nuostolių padengimo ir rekapitalizavimo pajėgumo, – matyti, kad tam pačiam teisės aktų rinkiniui priklauso dviejų rūšių pakeitimai. Viena vertus, tai yra siūlomi 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1; klaidų ištaisymai OL L 208, 2013, p. 68 ir OL L 321, 2013, p. 6) pakeitimai, kuriais siekta įtraukti minimalų reikalavimą dėl bendro nuostolių padengimo pajėgumo standarto (TLAC), t. y. standarto, kuris priimtas 2015 m. lapkričio 15–16 d. Antalijoje (Turkija) įvykusiame G20 aukščiausiojo lygio susitikime ir kuriuo siekiama užtikrinti, kad pasaulinės sisteminės svarbos bankai pertvarkymo atveju turėtų būtinus nuostolių padengimo ir rekapitalizavimo pajėgumus. Kita vertus, tai yra siūlomi Reglamento Nr. 806/2014 pakeitimai, kuriuose numatyti papildomi įpareigojimai, kiekvienu konkrečiu atveju nustatomi sisteminiams bankams, ir bendrieji reikalavimai, taikomi bankų sąjungoje įsteigtiems bankams.

30 Dėl pasiūlymų iš dalies pakeisti Reglamentą Nr. 806/2014 parengiamuosiuose dokumentuose nurodyta, kad 12g ir 12h straipsniai (kurie taps Reglamento Nr. 806/2014 12f ir 12g straipsniais) yra susiję su MREL taikymo lygiu ir kad, kiek tai susiję su įstaigomis, kurios laikomos pertvarkytinais subjektais, MREL taikoma pertvarkytinos grupės lygmeniu. Šiuose parengiamuosiuose dokumentuose taip pat pabrėžiama, kad pasiūlymuose įvedama sąvoka „vidaus MREL“, atitinkanti panašią sąvoką, nustatytą TLAC standarte, ir tai reiškia, kad kiti pertvarkytinos grupės subjektai, kurie patys nėra pertvarkytini subjektai, turi išleisti reikalavimus atitinkančias skolos priemones pertvarkytinos grupės viduje ir šias priemones turi įsigyti

pertvarkytini subjektai. Pasiūlymuose taip pat nurodyta, kad tam tikromis sąlygomis vidaus MREL gali būti pakeistas įkaitu užtikrintomis garantijomis, kurias pertvarkytinas subjektas suteikia kitiems pertvarkytinos grupės subjektams.

31 Iš tų pačių parengiamųjų dokumentų taip pat matyti, kad 12i straipsnyje (kuris taps Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsniu) nurodyta, kad, esant tam tikroms sąlygoms, BPV gali atšaukti patronuojamosios įmonės vidaus MREL, jeigu ir patronuojamoji, ir patronuojančioji įmonės yra įsteigtos toje pačioje dalyvaujančioje valstybėje narėje.

32 Taigi garantijos reikalavimas aiškiai paminėtas tik dėl būsimo Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnio, susijusio su „[r]eikalavimo taikym[u] subjektams, kurie patys nėra pertvarkytini subjektai“. Diskusijose dėl minėto reglamento būsimo 12h straipsnio, susijusio su galimybe taikyti vidaus MREL išimtį, nebuvo nagrinėjama galimybė šiomis aplinkybėmis reikalauti garantijos.

33 Dėl Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies sąsajos su visomis kitomis Reglamento Nr. 806/2014 nuostatomis arba su kitų Sąjungos teisės aktų nuostatomis reikia priminti, kad Reglamento Nr. 806/2014 83 konstatuojamojoje dalyje numatyta: „kad subjektai negalėtų savo įsipareigojimų struktūros nustatyti taip, kad būtų trukdoma veiksmingai taikyti gelbėjimo privačiomis lėšomis priemonę, tikslinga nustatyti, kad subjektai visuomet tenkintų [MREL], išreikštą visų subjekto įsipareigojimų ir nuosavų lėšų procentine dalimi“.

34 Dėl Reglamento 2019/877 pažymėtina, kad jo 19 konstatuojamojoje dalyje nurodyta: „[j]ei ir pertvarkytinas subjektas ar patronuojančioji įmonė ir jų patronuojamosios įmonės yra įsteigti toje pačioje valstybėje narėje ir priklauso tai pačiai pertvarkytinai grupei, Valdyba turėtų turėti galimybę netaikyti MREL, kuris taikomas toms patronuojamosioms įmonėms, kurios nėra pertvarkytini subjektai, arba leisti joms vykdyti MREL įkaitu užtikrintomis garantijomis, kurias patronuojančioji įmonė suteikia patronuojamosioms įmonėms ir kuriomis galima pasinaudoti, jeigu tenkinamos laiko sąlygos, lygiavertės sąlygoms, kuriomis galimas tinkamų įsipareigojimų nurašymas ar konvertavimas“, o „[į]kaitas, kuriuo užtikrinama garantija, turėtų būti labai likvidus ir kelti minimalią rinkos ir kredito riziką“.

35 Reglamento 2019/877 19 konstatuojamojoje dalyje iš esmės pateiktas naujų Reglamento Nr. 806/2014 12g ir 12h straipsnių turinys.

36 Iš tiesų Reglamento Nr. 806/2014 12 g straipsnio 3 dalyje numatyta, kad BPV gali leisti subjektams, kurie patys nėra pertvarkytini subjektai, įvykdyti vidaus MREL, kuris jiems taip pat nustatytas, pateikiant garantiją, kuri turi atitikti devynias kumuliacines sąlygas. Be kita ko, nurodoma, kad garantija turi būti užtikrinta ne mažiau kaip 50 % jos sumos atitinkančiu įkaitu. Kaip matyti iš šio sprendimo 34 punkto, tai reiškia, kad patronuojančioji bendrovė faktiškai turi iš anksto skirti savo likvidžiojo turto, kad paremtų minėtą garantiją.

37 Dėl Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies pažymėtina, kad, kaip minėta šio sprendimo 17 punkte, joje numatyta galimybė netaikyti vidaus MREL patronuojamajai įmonei, jeigu tenkinamos šioje nuostatoje nustatytos sąlygos, įskaitant sąlygą, susijusią su kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimu.

38 Taip pat reikia priminti, kad Reglamento 2019/877 2 konstatuojamosios dalies paskutiniame sakinyje pabrėžta, kad „Reglamento <…> Nr. 806/2014 su pakeitimais, padarytais šiuo reglamentu, nuostatos dėl įstaigų ir subjektų nuostolių padengimo ir rekapitalizavimo pajėgumo

turėtų būti nuosekliai taikomos kartu su Reglamento <…> Nr. 575/2013 ir <…> direktyvų 2013/36/ES <…> bei 2014/59/ES nuostatomis“. Reikia pažymėti, kad nuostata, panaši į Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnį, yra 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2014/59/ES, kuria nustatoma kredito įstaigų ir investicinių įmonių gaivinimo ir pertvarkymo sistema ir iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 82/891/EEB, direktyvos 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ES, 2012/30/ES bei 2013/36/ES ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (ES) Nr. 1093/2010 bei (ES) Nr. 648/2012 (OL L 173, 2014, p. 190), iš dalies pakeistoje 2019 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2019/879, kuria dėl kredito įstaigų ir investicinių įmonių nuostolių padengimo ir rekapitalizavimo pajėgumo iš dalies keičiama Direktyva 2014/59/ES ir iš dalies keičiama Direktyva 98/26/EB (OL L 150, 2019, p. 296).

39 Iš tiesų Direktyvos 2014/59 45f straipsnio 3 dalies c punkte yra numatyta galimybė patronuojamajai bendrovei taikyti išimtį, jei teisiškai ar faktiškai nėra jokių esminių, esamų ar numatomų, kliūčių tam, kad pertvarkytinas subjektas galėtų greitai pervesti nuosavas lėšas arba greitai padengti įsipareigojimus patronuojamajai įmonei.

40 Vis dėlto, skirtingai nei Reglamente Nr. 806/2014, Direktyvos 2014/59 45f straipsnio 3 dalyje taip pat aiškiai nustatyta papildoma sąlyga, kuri skiriasi nuo kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo sąlygos, t. y. garantijos, kurią patronuojančioji įmonė pateikia savo patronuojamajai įmonei, sąlyga. Konkrečiau kalbant, Direktyvos 2014/59 45f straipsnio 3 dalies d punkte nustatyta: „pertvarkytinas subjektas įtikina kompetentingą instituciją, kad riziką ribojantis patronuojamosios įmonės valdymas yra tinkamas ir, kompetentingos institucijos sutikimu, [pareiškia], kad užtikrina patronuojamosios įmonės įsipareigojimų įvykdymą“. Joje taip pat numatyta, kad pastaroji sąlyga netaikoma, jei patronuojamosios įmonės rizika yra nedidelė. Taigi, išskyrus atvejus, kai rizika yra nedidelė, ši papildoma sąlyga turi egzistuoti tam, kad BPV galėtų pasinaudoti diskrecija taikyti išimtį arba jos netaikyti. Reikia konstatuoti, kad tokia sąlyga nenumatyta Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje.

41 Taigi iš kontekstinio aiškinimo matyti, kad reikalavimas patronuojančiajai įmonei pateikti įkaitu užtikrintas garantijas patronuojamosioms bendrovėms yra Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnyje numatytas tik kaip priemonė įvykdyti vidaus MREL ir kad garantijos sąlygos nėra to paties reglamento 12h straipsnio 1 dalyje, kiek tai susiję su išimtimi, skirtingai nuo to, ką teisės aktų leidėjas numatė Direktyvoje 2014/59, kuri taip pat priimta pertvarkymo srityje.

42 Šiame etape iš to, kas išdėstyta, matyti, kad galimybė pasinaudoti Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje numatyta išimtimi jokiu būdu negali priklausyti nuo reikalavimo pateikti įkaitu užtikrintą garantiją, kuri būtų panaši į numatytąją to paties reglamento 12g straipsnio 3 dalyje. Priešingas požiūris reikštų, kad minėta Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalis taptų visiškai neveiksminga, taigi tai būtų akivaizdus šios nuostatos pažeidimas.

43 Vis dėlto pirma išdėstyti argumentai nepatvirtina Prancūzijos Respublikos teiginio, kad nagrinėdama prašymą taikyti išimtį BPV negali reikalauti „jokios garantijos“. Iš pirma pateikto kontekstinio aiškinimo negalima daryti išvados, kad tai, jog nuostatoje, susijusioje su prašymo netaikyti vidaus MREL nagrinėjimu (t. y. Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje), nenurodyta garantija, *ipso jure* neleidžia BPV nustatyti tokio pobūdžio reikalavimo atliekant minėtą vertinimą. Nors BPV turi atmesti prašymą taikyti išimtį, kai netenkinama viena iš Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje numatytų kumuliacinių sąlygų, ji vis dėlto turi tam tikrą diskreciją nustatyti, kokiomis aplinkybėmis tenkinama trečioji iš šių sąlygų, susijusi su

kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimu. Taigi negalima atmesti galimybės, kad, atsižvelgiant į diskreciją, kurią ji turi vertindama minėtame straipsnyje nurodytą trečiąją sąlygą, būtų pagrįsta nustatyti garantiją, kuri skirtųsi nuo numatytosios Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnio 3 dalyje, kad būtų išvengta kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas.

44 Trečia, Bendrasis Teismas mano, kad tikslinga tęsti analizę ir išaiškinti Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą teleologiniu požiūriu. Atliekant šį aiškinimą reikia atsižvelgti į bendrą Reglamentu 2019/877 ir Reglamentu Nr. 806/2014 siekiamą tikslą.

45 Šiuo klausimu Reglamento 2019/877 5 konstatuojamojoje dalyje teisės aktų leidėjas nurodo pagrindinį šiuo reglamentu siekiamą tikslą, t. y. kad „[v]aldyba turėtų užtikrinti, kad įstaigos ir subjektai turėtų pakankamą nuostolių padengimo ir rekapitalizavimo pajėgumą, kad pertvarkymo atveju užtikrintų sklandų ir greitą nuostolių padengimą ir rekapitalizavimą su minimaliu poveikiu mokesčių mokėtojams ir finansiniam stabilumui[;] [t]ai turėtų būti pasiekta užtikrinant, kad įstaigos laikytųsi konkrečioms įstaigoms taikomo MREL, kaip nustatyta Reglamente <…> Nr. 806/2014“.

46 Taigi, kaip iš esmės pabrėžia BPV, pagrindinis bendras Reglamento Nr. 806/2014 ir Direktyvos 2014/59 tikslas, kurio siekė teisės aktų leidėjas, nustatydamas MREL visoms bankų grupės įstaigoms, yra užtikrinti veiksmingą pertvarkymą, kuris turėtų minimalų neigiamą poveikį realiajai ekonomikai, finansų sistemai ir viešiesiems finansams.

47 Be to, pagal Reglamento 2019/877 17 ir 18 konstatuojamąsias dalis, nors įstaigoms ar subjektams, pripažintiems pertvarkytinais subjektais, MREL turėtų būti taikomas tik konsoliduotu pertvarkytinos grupės lygmeniu, įstaigos ar subjektai, kurie nėra pertvarkytini subjektai, turėtų MREL vykdyti individualiai.

48 Taigi principas yra vidaus MREL pareiga kiekvienos patronuojamosios bendrovės lygmeniu atitinkamoje bankų grupėje. Atsižvelgiant į tai, kad siekiama kuo labiau sumažinti poveikį mokesčių mokėtojams ir finansinio stabilumo, kuriuo grindžiama ši pareiga, principo išimtis galima tik tuo atveju, jei įvykdytos sąlygos, leidžiančios ją taikyti. Taigi BPV sprendimas atsisakyti vidaus MREL neturi kelti grėsmės tikslui kuo labiau sumažinti poveikį mokesčių mokėtojams ir užtikrinti finansinį stabilumą, kuriuo remiantis buvo nustatyta pareiga iš anksto numatyti vidaus MREL taikymą patronuojamosios įmonės lygiu. Iš tiesų, kaip teisingai pažymi BPV, nesant iš anksto patronuojamosios įmonės lygmeniu numatyto vidaus MREL ir jeigu patronuojamosios įmonės nuostoliai viršytų jos įstatinį kapitalą, pati patronuojamoji įmonė turėtų būti pertvarkyta, ir tokia situacija prieštarautų tikslui, kuriuo grindžiamas vidaus MREL.

49 Taigi reikia konstatuoti, kad taikydama Reglamentą Nr. 806/2014 ir nagrinėdama, ar įvykdytos to reglamento 12h straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos, BPV turi vadovautis šio sprendimo 46 punkte minėtu tikslu.

50 Taigi, nagrinėdama prašymą netaikyti vidaus MREL, BPV turi įvertinti, ar yra kitų priemonių, kurios gali būti funkciniai vidaus MREL pakaitalai. Kadangi BPV turi diskreciją, minėtą šio sprendimo 43 punkte, niekas netrukdo jai nuspręsti, kad, atsižvelgiant į kiekvieno prašymo dėl išimties aplinkybes, garantija yra būtina tam, kad būtų tenkinama sąlyga dėl kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo. Tačiau dėl šio sprendimo 42 punkte nurodytų priežasčių jai neleidžiama reikalauti garantijos, kurios savybės būtų panašios į Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnio 3 dalyje numatytos garantijos savybes.

51 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad BPV būtų reikalavusi iš atitinkamos bankų grupės pateikti garantiją, atitinkančią numatytąją Reglamento Nr. 806/2014 12g straipsnio 3 dalyje arba turinčią panašias savybes kaip ir ta garantija, ar juo labiau kad apeliacinė komisija būtų patvirtinusi tokį BPV požiūrį.

52 Šios išvados negali paneigti nė vienas iš Prancūzijos Respublikos pateiktų argumentų.

53 Pirma, Prancūzijos Respublika negali pagrįstai priekaištauti apeliacinei komisijai ir BPV, kad jos daugiausia dėmesio skyrė vien bendram pertvarkymo sistemos ir vidaus MREL tikslui, numatytam ir Reglamente Nr. 806/2014, ir Direktyvoje 2014/59/ES, ir kad neatsižvelgė į paties minėto reglamento tikslą sumažinti finansinių paslaugų vidaus rinkos susiskaidymo riziką. Iš tiesų ji tvirtina, kad vidaus MREL išimtimis, taikomomis tarp toje pačioje valstybėje narėje įsteigtų subjektų, prisidedama prie šių tikslų, sumažinant likvidaus turto ir kapitalo judėjimo grupės viduje kliūtis.

54 Vis dėlto, kaip iš esmės nurodyta Reglamento 2019/877 18 konstatuojamojoje dalyje ir kaip minėta šio sprendimo 47 punkte, prioritetinis tikslas, kurio siekiama priemone, pagal kurią įstaigoms ar subjektams, kurie nėra pertvarkytini subjektai, individualiai taikomas vidaus MREL, yra išvengti galimos rinkos sutrikdymo rizikos, leidžiant BPV pertvarkyti pertvarkytiną grupę, netaikant kai kurioms jos patronuojamosioms įmonėms pertvarkymo procedūros.

55 Šiomis aplinkybėmis Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsniu, kuriame numatyta, kad BPV turi galimybę tam tikromis sąlygomis atsisakyti taikyti vidaus MREL, siekiamas tikslas sumažinti likvidaus turto ir kapitalo judėjimo grupės viduje kliūtis yra antraeilis. Tokio tikslo negalima siekti pažeidžiant šio sprendimo 54 punkte minėtą prioritetinį tikslą.

56 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento 2019/877 2 konstatuojamojoje dalyje numatyta, jog atitinkamos Reglamento Nr. 806/2014, iš dalies pakeisto Reglamentu 2019/877, nuostatos turi būti taikomos nuosekliai, be kita ko, atsižvelgiant į Direktyvos 2014/59 nuostatas. Direktyvos 2014/59 45f straipsnio 3 dalies d punkte numatyta, kad patronuojančioji įmonė turi deklaruoti, kad garantuoja savo patronuojamosios įmonės įsipareigojimus tik tuo atveju, jei patronuojamosios įmonės rizika nėra nedidelė. Taigi teisės aktų leidėjas teikia pirmenybę atsargiam požiūriui, pagal kurį leidžiama taikyti išimtį nereikalaujant garantijos tik tuo atveju, jei tenkinamos griežtos sąlygos ir ypač jei tokia išimtis iš esmės nekelia jokios rizikos.

57 Siekiant nuoseklumo, Reglamento Nr. 806/2014 nuostatos, iš dalies pakeistos Reglamento 2019/877 nuostatomis, taip pat turi būti taikomos taip, kad išimties suteikimą būtų galima svarstyti tik tuomet, jeigu įvykdytos griežtos sąlygos. Vadinasi, kai BPV nagrinėja, ar įvykdyta Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta sąlyga, ji gali nuspręsti, kad konkrečiu atveju reikalavimas pateikti garantiją yra būtinas tam, kad ši sąlyga būtų įvykdyta. Tai, kad minėto reglamento 12h straipsnio 1 dalyje nėra aiškiai numatyta reikalavimo, kad patronuojamajai įmonei būtų pateikta jos patronuojančiosios įmonės garantija, reiškia, kad teisės aktų leidėjas paliko BPV diskreciją dėl galimo tokios garantijos būtinumo, tačiau nesuteikė tokios diskrecijos pertvarkymo institucijai, kai ši atlieka nagrinėjimą dėl išimties pagal Direktyvą 2014/59.

58 Antra, Prancūzijos Respublika taip pat nepagrįstai remiasi Komisijos atsakymu į valstybės narės pateiktą klausimą dėl Direktyvos 2019/879 perkėlimo. Komisija pabrėžė, kad teisės aktų leidėjas sąmoningai nepakartojo Direktyvos 2014/59, iš dalies pakeistos
Direktyva 2019/879, 45f straipsnio 3 dalies d–f punktų ir 4 dalies d–f punktų ir kad būtent

nacionalinės pertvarkymo institucijos ir, atsižvelgiant į 1958 m. birželio 13 d. Sprendime *Meroni / Vyriausioji valdyba* (9/56, EU:C:1958:7) nustatytus įgaliojimų delegavimo principus, BPV turi į tai atsižvelgti, kai įgyvendina Reglamento Nr. 806/2014 nuostatas.

59 BPV požiūris, dėl kurio apeliacinė komisija nenustatė jokios teisės klaidos, atitinka 1958 m. birželio 13 d. Sprendimą *Meroni / Vyriausioji valdyba* (9/56, EU:C:1958:7), nes šis požiūris jokiu būdu nepatvirtina, kad egzistuoja automatiška pareiga pateikti garantiją, norint įvykdyti reikalavimą, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, ir pagal šį požiūrį BPV veikiau pripažįstama diskrecija šiuo klausimu, kuria naudodamasi ji gali reikalauti garantijos, jei, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, mano, kad tai būtina.

60 Trečia, Prancūzijos Respublika remiasi BPV viešosiomis gairėmis „MREL Policy“ (toliau – viešosios gairės) ir jos vidaus vadovu, teigdama, kad BPV iš tikrųjų nuosekliai prašo kiekvienu konkrečiu atveju pateikti garantiją, neatlikusi tyrimo *in concreto*, ir kad ji iš tikrųjų mano, jog šis garantijos suteikimas yra sąlyga, kuria siekiama įrodyti, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą.

61 Negalima pritarti BPV vidaus vadovu ir viešosiomis gairėmis grindžiamiems Prancūzijos Respublikos argumentams, kuriais iš esmės teigiama, kad BPV nustatė naują savarankišką sąlygą, nenumatytą teisės aktuose, t. y. garantijos pateikimo sąlygą.

62 Iš tiesų nuoroda į garantiją, kuria įrodoma, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, buvo įtraukta į viešųjų gairių II priedą tik 2022 m. birželio mėn., taigi jos nebuvo, kai BPV priėmė 2021 m. lapkričio 4 d. Sprendimą SRB/EES/2021/44.

63 Be to, viešosiose gairėse aiškiai nurodyta, kad jomis nesiekiama sukurti teisiškai privalomo poveikio ir jos jokiu būdu nepakeičia atitinkamuose Sąjungos ir nacionalinės teisės aktuose nustatytų teisinių reikalavimų. Minėtose gairėse taip pat nurodyta, kad jomis negalima remtis siekiant teisinių tikslų, jomis nenustatoma jokio privalomo Sąjungos ar nacionalinės teisės aiškinimo, jos nėra teisinė nuomonė ir nepakeičia tokios nuomonės.

64 Be to, kaip nurodė apeliacinė komisija (ginčijamo sprendimo 82 punktas), viešosiose gairėse (redakcija su 2022 m. birželio mėn. pakeitimais) aprašytas požiūris, leidžiantis BPV prašyti specialios garantijos vertinant sąlygą dėl kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo, yra suderinamas su Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto formuluote, kaip matyti visų pirma iš šio sprendimo 44–51 punktų.

65 Žinoma, tai, kad BPV viešųjų gairių (redakcija su 2022 m. birželio mėn. pakeitimais) II priede nurodyta, jog siekiant įrodyti, kad lėšos gali būti laisvai pervedamos pertvarkymo atveju, bankai, prašantys taikyti išimtį, „paprastai“ turi pateikti garantijos įrodymą, rodo, kad BPV teikia pirmenybę garantijos sprendiniui, kaip saugiausiam požiūriui, siekiant užtikrinti, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas. Vis dėlto šio II priedo negalima aiškinti taip, kad BPV „visais atvejais, iš principo ir automatiškai“ reikalauja pateikti garantiją. Tame pačiame II priede nurodžiusi, kad, kai tai pateisinama dėl konkretaus atvejo ypatumų, gali taikyti kitokį požiūrį nei atitikties Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsniui vertinimas, BPV patvirtino, kad kiekvienu konkrečiu atveju toliau vertina, kaip gali būti tenkinama sąlyga, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas.

66 Be to, kiek tai susiję su BPV vidaus vadovu, Prancūzijos Respublika teigia, kad iš pradžių BPV jame paminėjo, jog garantijos pateikimas yra savarankiška sąlyga, kad būtų galima taikyti išimtį, paskui pakeitė šį požiūrį, apibūdindama minėtą garantijos pateikimą kaip aplinkybę, kuria siekiama įrodyti, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą. Vis dėlto tai veikiau rodo, kad BPV atsižvelgė į šios nuostatos taikymo sritį, iš kurios matyti, kad negalima reikalauti garantijos *ex officio* ir automatiškai, tačiau tokios garantijos būtinumas gali būti nagrinėjamas vertinant reikalavimą dėl kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo. Kaip visų pirma matyti iš šio sprendimo 44–51 punktų, niekas netrukdo BPV, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, reikalauti garantijos, kad būtų įvykdytas Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatytas reikalavimas.

67 Galiausiai ir bet kuriuo atveju iš Sprendimo SRB/EES/2021/44 ir ginčijamo sprendimo ištraukų, be kita ko, jo 68–71 punktų, matyti, kad šiuo atveju BPV išsprendė klausimą dėl kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo, nurodydama, kad *in concreto* išanalizavo atitinkamos bankų grupės situaciją, pirmiausia – 2014 m. ir 2015 m. garantijas, kurias atitinkama grupė nurodė siekdama įvykdyti šią sąlygą, ir kad apeliacinė komisija išnagrinėjo šį BPV požiūrį ir padarė išvadą, kad minėta analizė nebuvo teisiškai klaidinga, nes buvo atlikta *in concreto*.

68 Taigi apeliacinės komisijos ir BPV argumentai nėra pagrįsti nei jos viešosiomis gairėmis, nei vidaus vadovu, todėl tuose argumentuose nėra mechaniškai taikoma garantijos pateikimo sąlyga. Būtent tai apeliacinė komisija pabrėžė ginčijamo sprendimo 79 punkte, t. y. kad Sprendimas SRB/EES/2021/44 yra individualus sprendimas dėl atitinkamos bankų grupės ir kad jame nesiremta nei BPV viešosiomis gairėmis, nei vidaus vadovu.

69 Šiuo klausimu tai, kas dėl vidaus vadovo ir viešųjų gairių išdėstyta, be kita ko, ginčijamo sprendimo 71–73 punktuose, yra atsakymas į apeliantės apeliacinei komisijai pateiktus argumentus, kuriuo siekiama įrodyti, kad nurodžius garantiją šiuose dviejuose dokumentuose BPV diskrecijos įgyvendinimas netampa automatiniu faktiniu reikalavimu.

70 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

Dėl antros dalies, grindžiamos tuo, kad BPV viršijo savo diskrecijos pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą ribas

71 Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija turėjo konstatuoti, jog BPV viršijo savo diskrecijos ribas. Pirma, ji teigia, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnyje, remiantis objektyviais kriterijais, tiksliai apibrėžti BPV įgaliojimai, todėl naudojimuisi šiais įgaliojimais turi būti taikoma griežta kontrolė atsižvelgiant į šiuos kriterijus. Apeliacinė komisija, viena vertus, nusprendė, kad reikalavimas pateikti specialią garantiją yra tik galimybė, kuria BPV gali pasinaudoti, atlikusi išsamų vertinimą, ir, kita vertus, patvirtino BPV požiūrį, pagal kurį iš principo reikalaujama pateikti specialią garantiją, o nukrypti nuo tokio reikalavimo leidžiama tik „išimties tvarka“. Taigi Prancūzijos Respublika priekaištauja apeliacinei komisijai, kad ji iš tikrųjų neatliko jokios realios BPV naudojimosi diskrecija kontrolės. Antra, Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija nepatikrino, ar BPV tinkamai įgyvendino savo įgaliojimus, vertindama garantijos turinį. Trečia, šiuo klausimu apeliacinė komisija ginčijamame sprendime nepaaiškino, kokia buvo BPV „suvaržytos ir ribotos“ diskrecijos apimtis, kai nagrinėjo, ar įvykdytos Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies a–c punktuose nustatytos sąlygos.

72 Pirma, reikia išnagrinėti, ar, kaip teigia Prancūzijos Respublika, apeliacinė komisija pritarė požiūriui, pagal kurį BPV „iš principo“ reikalavo pateikti specialią garantiją ir tik „išimties tvarka“ pripažino galimybę nukrypti nuo tokio reikalavimo, taip įpareigodama pateikti garantiją, nesinaudodama savo diskrecija, minėta šio sprendimo 43 punkte, taigi prieš tai neatlikusi tikslios reikšmingų aplinkybių *in concreto* analizės.

73 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 806/2014 85 straipsnio 3 ir 4 dalis kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pateikti skundą apeliacinei komisijai dėl BPV sprendimo, kaip antai Sprendimo SRB/EES/2021/44, kad skunde išdėstomi jį pagrindžiantys motyvai ir kad apeliacinė komisija turi priimti sprendimą dėl šio skundo. Iš to matyti, kad apeliacinė komisija nagrinėja jai nurodytus pagrindus.

74 Nagrinėjamu atveju Prancūzijos Respublika neginčija, kad, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 35 punkte pateiktos skundo pagrindų santraukos, apeliantė apeliacinėje komisijoje teigė, kad savo vidaus vadove ir viešosiose gairėse BPV *de facto* nustatė papildomą išimties taikymo sąlygą, nenumatytą Reglamente Nr. 806/2014, ir taip padarė teisės klaidą, viršydama savo diskrecijos ribas, nepaisydama taikomomis nuostatomis siekiamų tikslų, todėl jos netenka bet kokio praktinio teisinio poveikio. Apeliantė iš esmės teigė, kad dėl *in abstracto* požiūrio, kurio laikėsi BPV, išimtis tapo praktiškai neįmanoma.

75 Taip pat reikia priminti, kad atitinkamas bankas rėmėsi dviem garantijomis, teigdamas, kad nėra esminių, esamų ar numatomų greito nuosavų lėšų pervedimo teisinių ar faktinių kliūčių, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą. Aptariamas garantijas patronuojančioji įmonė suteikė 2014 m. ir 2015 m., užtikrindama patronuojamosios įmonės įsipareigojimus, kiek tai susiję su prašymais taikyti išimtį dėl rizikos ribojimo reikalavimų ir likvidumo reikalavimų individualaus taikymo, kaip numatyta Reglamento Nr. 575/2013 7 ir 8 straipsniuose.

76 Reikia pažymėti, kad argumentai, kuriuos apeliantė pateikė apeliacinei komisijai, grįsdama pirmąjį savo skundo pagrindą, nebuvo susiję su tuo, kaip BPV iš esmės vertino 2014 m. ir 2015 m. garantijas, kuriomis rėmėsi atitinkama bankų grupė, teigdama, kad buvo įvykdyta sąlyga dėl kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimo. Iš tiesų aptariami argumentai susiję su tariama BPV padaryta teisės klaida, nes ji viršijo savo kompetenciją, mechaniškai ir automatiškai taikydama sąlygą, kurios nėra Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje.

77 Taigi apeliacinė komisija turėjo patikrinti, ar BPV *in concreto* išnagrinėjo atitinkamos bankų grupės situaciją ir garantijas, nurodytas grindžiant prašymą taikyti išimtį, ir ar tai darydama ji nepažeidė savo diskrecijos ribų. Šiomis aplinkybėmis ji turėjo patikrinti, ar BPV atliktas vertinimas buvo patikimas 2014 m. ir 2015 m. garantijų nagrinėjimas *in concreto*, o ne paslėptas nagrinėjimas *in abstracto*.

78 Taigi Prancūzijos Respublika klaidingai teigia, kad dėl apeliantės apeliacinei komisijai pateiktų pagrindų ir argumentų, susijusių su BPV padaryta teisės klaida, kiek ji klaidingai taikė Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalį ir viršijo savo kompetencijos ribas, apeliacinė komisija būtinai turėjo išnagrinėti, ar BPV pagrįstai, atsižvelgiant į visas reikšmingas bylos aplinkybes, reikalavo specialios garantijos.

79 Atsižvelgiant į apeliantės apeliacinei komisijai nurodytus pagrindus, minėtus šio sprendimo 76 punkte, reikia nustatyti, ar apeliacinė komisija galėjo pagrįstai nuspręsti, kad BPV analizė, – kurią atlikusi ji padarė išvadą, jog egzistuoja rizika, kad 2014 m. ir 2015 m. garantijos negalės būti veiksmingos įstaigai praradus gyvybingumą ir kad jos neatitinka sąlygos, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, – buvo reali ir konkreti.

80 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje nenustatyta tikslių taisyklių dėl to, kaip turi būti įvykdyta sąlyga, susijusi su kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimu, tačiau iš esmės BPV įpareigojama užtikrinti, kad esami mechanizmai, kaip antai garantijos, būtų funkciniu požiūriu lygiaverčiai vidaus MREL susiklosčius krizės scenarijui, todėl nebūtų rizikos, kad patronuojamajai įmonei praradus gyvybingumą patronuojančiosios įmonės vadovai hipotetiškai galėtų nuspręsti pasitraukti ir taip apleisti patronuojamąją įmonę, o ne „pervesti lėšas tolesnei grandžiai“ arba padengti nuostolius ar rekapitalizuoti.

81 Nagrinėjamu atveju tai reiškė, kad apeliacinė komisija turėjo patikrinti, ar BPV faktiškai ir konkrečiai išnagrinėjo 2014 m. ir 2015 m. garantijas ir jų veiksmingumą susiklosčius krizės scenarijui, todėl galėjo nustatyti, ar šie esami mechanizmai pagal likvidavimo scenarijų funkciniu požiūriu buvo lygiaverčiai vidaus MREL, taigi, ar jie leido atitinkamai bankų grupei įvykdyti sąlygą, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas.

82 Pirmiausia šiuo klausimu iš ginčijamo sprendimo, ypač iš jo 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 ir 116 punktų, matyti, kad apeliacinė komisija išnagrinėjo, ar BPV atliko konkrečią prašymo taikyti išimtį analizę.

83 Apeliacinė komisija priminė, kad BPV pabrėžė, jog 2014 m. ir 2015 m. garantijos buvo suteiktos kitame kontekste, t. y. pagal Reglamento Nr. 575/2013 7 ir 8 straipsnius, siekiant leisti atitinkamai bankų grupei pasinaudoti rizikos ribojimu pagrįstų kapitalo reikalavimų ir rizikos ribojimu pagrįstų likvidumo reikalavimų taikymo individualiu pagrindu išimtimi. Ji konstatavo, kad BPV pabrėžė, jog galimas scenarijus, pagal kurį pablogėjusi patronuojamosios įmonės padėtis lemtų jos žlugimą, kai garanto finansinė pagalba dar nebūtų suteikta. Ji pažymėjo, kad BPV manė, jog tokiu atveju garantijų tikslai nebėra tinkami.

84 Apeliacinė komisija nurodė, kad BPV šiuo klausimu rėmėsi vidaus pertvarkymo grupės vertinimais. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 75 punkto, ji išreiškė rimtų abejonių dėl to, kad teisė panaudoti garantiją, jeigu ji egzistuotų, būtų išlaikyta patronuojamosios įmonės įsipareigojimų nevykdymo ar žlugimo atveju, ir pabrėžė, kad patronuojamosios įmonės kreditoriai patys galėtų remtis teise prieš garantą, todėl galiausiai patronuojančioji įmonė, t. y. garantas, būtų atleista nuo teisinės pareigos pateikti užtikrinimą patronuojamosios įmonės įsipareigojimų neįvykdymo atveju, kai šiai to labiausiai reikėtų.

85 Ginčijamo sprendimo 75 punkte taip pat paminėti vidaus pertvarkymo grupės pareiškimai, pagal kuriuos patronuojančiosios įmonės atliekamas greitas nuosavų lėšų pervedimas turėjo būti užtikrintas patronuojamajai įmonei, dėl kurios pagal Reglamento
Nr. 806/2014 21 straipsnio 3 dalį buvo konstatuotas prarastas gyvybingumas, ir pagal kuriuos išvada, jog patronuojamoji bendrovė žlunga arba galėtų žlugti, galėjo būti padaryta tuo atveju, kai minėta patronuojamoji įmonė dar galėjo vykdyti savo įsipareigojimus, todėl 2014 m. ir 2015 m. garantijos dar nepradėtos taikyti ir jomis negalima naudotis siekiant suteikti reikiamą pagalbą.

86 Taigi iš ginčijamo sprendimo matyti, kad BPV atliktas esamų mechanizmų nagrinėjimas nebuvo fiktyvus ir buvo atlikta reali ir konkreti atitinkamos bankų grupės situacijos analizė. Taigi Prancūzijos Respublika klaidingai teigia, kad BPV nustatė garantiją automatiškai ir *in abstracto*.

87 Darytina išvada, kad apeliacinė komisija iš esmės galėjo pagrįstai nuspręsti, jog BPV *in concreto* išnagrinėjo atitinkamos bankų grupės situaciją, kad nustatytų, ar ši grupė atitinka Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas.

88 Pažymėtina, jog išvada, kad apeliacinė komisija teisingai nusprendė, kad BPV atliko realią ir konkrečią atitinkamos bankų grupės situacijos analizę, taip pat kyla iš pozicijos, kurios apeliacinė komisija laikėsi, be kita ko, ginčijamo sprendimo 73, 74 ir 83 punktuose. Juose ji aiškiai nurodė, kad BPV turėjo diskreciją nustatyti, ar yra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, ir kad šiomis aplinkybėmis BPV galėjo padaryti išvadą, jog nėra kliūčių, ir taikyti išimtį, net jei patronuojančioji įmonė nesuteikė garantijos savo patronuojamajai įmonei. Šiuo klausimu apeliacinė komisija pažymėjo, jog sąlyga, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, galėjo būti įvykdyta remiantis taikytinoje nacionalinėje teisėje numatytomis specialiomis teisės normomis ir grupės bendrovių tarpusavio susitarimais.

89 Galiausiai, BPV diskrecijos įgyvendinimą ir Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatytos sąlygos nagrinėjimą *in concreto* taip pat patvirtina apeliacinės komisijos išvada, kad ginčijamame sprendime pateikti argumentai, susiję su kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimu, nebuvo pagrįsti nei BPV viešomis gairėmis, nei vidaus vadovu, kaip matyti ir iš šio sprendimo 61–68 punktų.

90 Dėl šios priežasties nereikia tenkinti Prancūzijos Respublikos prašymo, kad Bendrasis Teismas imtųsi proceso organizavimo priemonės, įpareigodamas BPV pateikti savo vidaus vadovo redakcijas, taikytinas 2020 m. ir 2021 m., motyvuojant tuo, kad nagrinėjamame vadove nurodyta, jog pertvarkytino subjekto garantijos suteikimas jo patronuojamajai įmonei yra privaloma sąlyga, kurios turi laikytis vidaus pertvarkymo grupės, taikydamos Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnį.

91 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nuorodos į BPV vidaus vadovą ginčijamame sprendime iš esmės pateiktos nagrinėjant apeliacinės komisijos atsakymą į apeliantės jai pateiktus argumentus, grindžiamus šiuo dokumentu. Tai, ką Prancūzijos Respublika siekia įrodyti, remdamasi 2020 m. ir 2021 m. taikytinų redakcijų BPV vidaus vadovu, neturi reikšmės, nes neleistų paneigti apeliacinės komisijos pagrįstai padarytos išvados, kad BPV iš tikrųjų atliko *in concreto* analizę dėl sąlygos, kad nebūtų kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas atitinkamos bankų grupės patronuojamajai įmonei.

92 Nė vienas Prancūzijos Respublikos pateiktas argumentas neleidžia suabejoti šia išvada.

93 Pateikdama pirmąjį argumentą Prancūzijos Respublika priekaištauja apeliacinei komisijai dėl to, kad ši pritarė BPV požiūriui, pagal kurį preziumuojama, kad garantijos negalėjo būti aktyvuotos krizės atveju, ir išsamiai neišanalizavo nacionalinės teisės, kad įvertintų šį klausimą.

94 Šiam argumentui negalima pritarti. Iš tiesų, kaip matyti, be kita ko, iš šio sprendimo 86 punkto, apeliacinė komisija, priešingai, įsitikino, kad BPV konkrečiai išnagrinėjo jai pateiktus duomenis, šiuo klausimu netaikydama jokios „prezumpcijos“. Be to, iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad atitinkama bankų grupė ar apeliantė apeliacinėje komisijoje būtų nurodžiusi taikytinos nacionalinės teisės nuostatas ar tos grupės susitarimus, kurie būtų leidę įvykdyti Reglamento

Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte nustatytą sąlygą. Vieninteliai įrodymai, pateikti grindžiant prašymą taikyti išimtį, siekiant įrodyti, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, yra susiję su 2014 m. ir 2015 m. garantijomis. BPV konkrečiai išnagrinėjo šias garantijas.

95 Šiuo klausimu bet kuriuo atveju reikia atmesti kaip visiškai nepagrįstus Prancūzijos Respublikos argumentus, susijusius su akivaizdžia vertinimo klaida, kurią tariamai padarė BPV, kai neatsižvelgė į esamų „vidaus susitarimų“ teigiamą poveikį susiklosčius pertvarkymo scenarijui ir nusprendė, kad 2014 m. ir 2015 m. garantijos negalėjo būti aktyvuotos susiklosčius krizės scenarijui.

96 Iš tiesų, viena vertus, Prancūzijos Respublika neidentifikuoja, kokiais „vidaus susitarimais“ ji remiasi grįsdama savo argumentus, ir *a fortiori* nepaaiškina, kaip jie galėjo turėti teigiamą poveikį pertvarkymo scenarijaus atveju.

97 Kita vertus, Prancūzijos Respublika nenurodo jokios nacionalinio įstatymo nuostatos ar nacionalinės teisės principo, kad pagrįstų savo argumentus, susijusius su tariama galimybe aktyvuoti 2014 m. ir 2015 m. garantijas. Ji tik cituoja 1985 m. vasario 4 d. *Cour de cassation* (Kasacinis Teismas, Prancūzija) sprendimą, kuriame, jos teigimu, nustatyta, kad „grupės intereso“ sąvoka tam tikromis sąlygomis gali leisti nepaisyti griežtos bendrovės socialinio intereso apsaugos, kai ji teikia finansinę paramą kitai tos pačios grupės bendrovei. Dėl sąvokos „grupės interesas“ Prancūzijos Respublika dublike, pateikdama hipersaitą, taip pat nurodo 2015 m. birželio mėn. ataskaitą „Vers une reconnaissance de l’intérêt de groupe dans l’Union européenne?“, *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, kurioje glaustai išvardytos sąlygos, pagal Prancūzijos teisę turimos įvykdyti, kad „vadovai nebūtų pripažinti padarę piktnaudžiavimo įmonės turtu nusikalstamą veiką, nes teikė finansinę paramą tos pačios grupės bendrovėms“ (minėtos ataskaitos 16 ir 17 puslapiai).

98 Reikia konstatuoti, kad tiek Prancūzijos Respublikos paaiškinimai, tiek juose nurodytos ataskaitos turinys yra bent jau neaiškūs ir netikslūs. Jie niekaip neleidžia nustatyti, kokias išvadas iš jų šiuo atveju turėjo padaryti BPV, kiek tai susiję su 2014 m. ir 2015 m. garantijomis. Be to, kaip matyti iš pačios Prancūzijos Respublikos rašytinių dokumentų, turi būti įvykdytos sąlygos, kad dėl „grupės intereso“ sąvokos būtų galima nepaisyti griežtos bendrovės socialinio intereso gynybos. Vis dėlto Prancūzijos Respublika nepaaiškino, kaip minėtos sąlygos nagrinėjamu atveju buvo įvykdytos.

99 Pateikdama antrąjį argumentą Prancūzijos Respublika teigia, kad BPV padarė klaidų aiškindama Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalį, nes teisės aktų leidėjas nurodė tik „esmines“ ir „numatomas“ kliūtis, o ne „bet kokias“ „būsimas“ „galimas“ kliūtis, ir kad nagrinėjamu atveju tokių kliūčių realumas nebuvo įrodytas.

100 Šį argumentą reikia atmesti. Iš tiesų apeliacinė komisija nepadarė jokios klaidos aiškindama Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalį, kai iš esmės nusprendė, kad kliūtis greitai perduoti 2014 m. ir 2015 m. garantijas ir dėl to kylanti rizika atitinka sąvokas „rizika“ ir „esminė, esama ar numatoma kliūtis“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą. Kaip matyti iš šio sprendimo 82–85 punktų, apeliacinės komisijos atliktas nagrinėjimas siekiant nustatyti, ar BPV atliko prašymo taikyti išimtį analizę *in concreto*, iš tikrųjų rodo, kad 2014 m. ir 2015 m. garantijos buvo suteiktos kitokiomis aplinkybėmis ir kad tam tikrais atvejais kyla didelė rizika, kad jos nebus arba nebegalės būti aktyvuotos.

101 Antra, Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija padarė klaidą, kai nusprendė, kad BPV *in concreto* išnagrinėjo atitinkamos bankų grupės situaciją, kad nustatytų proporcingą garantijos „turinį“. Ji teigia, kad BPV konkrečiai neišnagrinėjo situacijos ir automatiškai nustatė turinį, bent jau lygiavertį hipotetinei vidaus MREL, kuris būtų taikomas nesant išimties, sumai, todėl šis turinys yra neproporcingas.

102 Tokius argumentus reikia atmesti. Iš tiesų ginčijamo sprendimo 75 punkte apeliacinė komisija pirmiausia priminė, kad BPV turi būti pagrįstai įsitikinusi, jog esama garantija funkciniu požiūriu yra lygiavertė vidaus MREL, iš anksto nustatytam pagal krizės scenarijų. Be to, ji pabrėžė, kad nagrinėjamu atveju BPV, naudodamasi savo diskrecija, minėta šio sprendimo 43 punkte, nusprendė, kad vien 2014 m. ir 2015 m. garantijos, kurias atitinkama bankų grupė nurodė grįsdama savo prašymą taikyti išimtį, kelia riziką, kad jų nebus galima aktyvuoti susiklosčius krizės scenarijui, taigi jos neegzistuos. Galiausiai ji pažymėjo, kad siekdama pašalinti aptariamą riziką BPV nusprendė, jog todėl yra reikalinga garantija, kuri yra funkciniu požiūriu lygiavertė vidaus MREL susiklosčius krizės scenarijui ir kurios suma lygi hipotetinei minėto vidaus MREL sumai.

103 Taigi apeliacinė komisija teisingai nusprendė, kad BPV *in concreto* išnagrinėjo atitinkamos bankų grupės situaciją, kad nustatytų garantijos turinį.

104 Be to, bet kuriuo atveju dėl šio sprendimo 96–98 punktuose nurodytų motyvų reikia atmesti Prancūzijos Respublikos argumentus, susijusius su Prancūzijos teisės taikymu, pateiktus siekiant įrodyti apeliacinės komisijos klaidą, padarytą nagrinėjant požiūrį, kurio BPV laikėsi nustatydama garantijos turinį, ir tai, kad šis BPV požiūris buvo abstraktus ir neproporcingas.

105 Trečia, Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija nurodė, jog BPV turėjo „suvaržytą ir ribotą“ diskreciją, kai nagrinėjo Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies a–c punktuose nurodytas sąlygas, leidžiančias taikyti išimtį, tačiau nepaaiškino šios diskrecijos apimties, taigi ir nenagrinėjo iš šios diskrecijos kylančių pasekmių.

106 Tokie argumentai nepagrįsti.

107 Iš tiesų iš šio sprendimo 18–20 punktų matyti, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje iš dalies nustatoma ribota BPV kompetencija ir iš dalies jai suteikiama diskrecija.

108 Kaip ginčijamo sprendimo 58–61 punktuose pabrėžė apeliacinė komisija, su šio sprendimo 20 punkte nurodytu antruoju etapu susijusi diskrecija šiuo atveju nenagrinėjama, nes ginčijamas klausimas nėra tai, ar BPV tinkamai pasinaudojo šia diskrecija, kai tenkinamos visos sąlygos. Šiuo klausimu, kaip minėta šio sprendimo 43 punkte, nors BPV turi atmesti prašymą taikyti išimtį, kai netenkinama viena iš Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalyje numatytų kumuliacinių sąlygų, ji vis dėlto turi tam tikrą diskreciją nustatyti aplinkybes, kuriomis tenkinama trečioji iš šių sąlygų, susijusi su kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas nebuvimu.

109 Taigi, atsižvelgiant į pagrindus, grindžiamus tuo, kad BPV nustatė automatinį garantijos reikalavimą, kad būtų galima taikyti išimtį, ir taip viršijo savo diskreciją per pirmąjį etapą, apeliacinė komisija turėjo išnagrinėti, ar BPV iš tikrųjų atliko *in concreto* vertinimą, kai analizavo atitinkamos bankų grupės situaciją ir 2014 ir 2015 m. garantijas, kuriomis ši rėmėsi, bei padarė išvadą, kad jos neveiksmingos ir kad patronuojančiosios įmonės garantija jos patronuojamajai bendrovei yra būtina.

110 Iš šio sprendimo 22–103 punktuose esančių argumentų matyti, kad apeliacinė komisija išties atliko šio sprendimo 109 punkte minėtą nagrinėjimą. Iš minėtų punktų taip pat matyti, kad atlikusi minėtą nagrinėjimą apeliacinė komisija teisingai nusprendė, kad BPV iš tikrųjų atliko *in concreto* vertinimą, taigi nenustatė ir netaikė naujos sąlygos, nenumatytos Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte, taip pat neviršijo savo diskrecijos pagal šią nuostatą ribų.

111 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, apeliacinė komisija neturėjo išsamiau paaiškinti BPV diskrecijos apimties ir nagrinėti iš to kylančių pasekmių.

112 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmojo pagrindo antrą dalį.

113 Vadinasi, pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo teisinio saugumo principo pažeidimu

114 Prancūzijos Respublika teigia, kad teisinio saugumo principas buvo pažeistas, nes kriterijai, kuriuos BPV taikė nagrinėdama prašymą taikyti išimtį, nebuvo nei aiškūs, nei tikslūs ir atitinkama bankų grupė negalėjo jų numatyti. Šiuo klausimu ji pažymi, kad tą dieną, kai BPV pateiktas prašymas taikyti MREL išimtį, viešosiose gairėse, kuriose turėjo būti apibrėžta BPV praktika, susijusi su MREL, nebuvo nurodyta, kad būtina pateikti garantiją, ir teigia, kad garantijos reikalavimas buvo įtrauktas į BPV vidaus dokumentą.

115 BPV ginčija šiuos argumentus.

116 Teisinio saugumo principas yra pagrindinis Sąjungos teisės principas, pagal kurį, be kita ko, reikalaujama, kad teisės aktai būtų aiškūs ir tikslūs tam, kad teisės subjektai galėtų aiškiai žinoti savo teises ir pareigas ir atitinkamai jomis remtis (2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *Lenkija / Komisija*, C-105/16 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2017:191, 54 punktas).

117 Pagal teisinio saugumo principą, be kita ko, reikalaujama, kad teisės normos, ypač kai jos gali sukelti asmenims ir įmonėms nepalankių pasekmių, būtų aiškios, tikslios, o jų padariniai – nuspėjami (2022 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Malacalza Investimenti / ECB*, T-552/19 OP, nepaskelbtas Rink., EU:T:2022:587, 52 punktas).

118 Dėl šio reikalavimo bet kokio teisinių padarinių sukeliančio teisės akto privalomasis pobūdis turi kilti iš Sąjungos teisės nuostatos, kuri turi būti aiškiai nurodyta kaip teisinis pagrindas ir kurioje nustatyta teisinė forma, kaip turi būti priimtas teisės aktas (žr. 2015 m. birželio 19 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-358/11, Rink., EU:T:2015:394, 123 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Nuspėjamumo principas yra teisinio saugumo principo sudedamoji dalis (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 16 d. Sprendimo *National Iranian Oil Company / Taryba*, T-578/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:678, 111 ir 112 punktus).

119 Pirma, reikia priminti, kad nuostata, kurios taikymas – šios bylos esmė, yra Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktas. Šioje nuostatoje numatyta, jog tam, kad galėtų būti suteikta vidaus MREL išimtis, turi būti tenkinamas reikalavimas, kad „pertvarkytinam subjektui nėra ir nenumatoma esminių praktinių ar teisinių kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas ar padengti įsipareigojimus patronuojamajai įmonei“. Reikia konstatuoti, kad šios nuostatos poveikis yra aiškus, tikslus ir numatomas, t. y. joje numatyta, kad kliūties greitai pervesti nuosavas lėšas buvimas užkerta kelią taikyti išimtį.

120 Viena vertus, negalima reikalauti, kad Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte būtų nurodyti įvairūs konkretūs atvejai, kuriais tenkinama arba netenkinama šioje nuostatoje numatyta sąlyga, nes teisės aktų leidėjas negali iš anksto nustatyti visų šių atvejų (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 20 d. Sprendimo *Marco Tronchetti Provera ir kt.*, C-206/16, EU:C:2017:572, 42 punktą). Iš tiesų neįmanoma išvardyti kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas pavyzdžių, taip pat negalima reikalauti, kad teisės aktų leidėjas pozityviai nurodytų priemones, kuriomis būtų užtikrintas minėtų kliūčių nebuvimo sąlygos laikymasis.

121 Kita vertus, teisinio saugumo principas nedraudžia, kad atitinkamos valdžios institucijos turėtų diskreciją taikyti teisės aktuose apibrėžtus kriterijus. Taigi nagrinėjamu atveju tai, kad BPV turi diskreciją vertinti, ar yra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas, arba numatyti, kaip ši sąlyga turi būti tinkamai įvykdyta, nereiškia, kad buvo pažeistas teisinio saugumo principas.

122 Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad rašytiniuose dokumentuose Prancūzijos Respublika nurodė neteigianti, jog pagal Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punktą BPV visais atvejais draudžiama reikalauti specialios garantijos, taigi iš esmės pripažino, kad ši nuostata leidžia BPV reikalauti specialios garantijos. Vadinasi, garantijos prašymas, kurį BPV pateikė atitinkamos banko patronuojamosios įmonės patronuojančiajai įmonei, *a priori* nėra nenumatomas, todėl juo nėra pažeidžiamas teisinio saugumo principas.

123 Antra, reikia išnagrinėti Prancūzijos Respublikos argumentus, kad ūkio subjektai gavo prieštaringų signalų, susijusių su BPV viešomis gairėmis ir vidaus vadovu, todėl galėjo turėti pagrįstų abejonių dėl Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto teisingo aiškinimo. Prancūzijos Respublika tvirtina, kad prašymo taikyti išimtį pateikimo dieną viešosiose gairėse, kuriose turėjo būti pateikta informacija bankams apie BPV praktiką dėl MREL, visiškai nepaminėta būtinybė pateikti garantiją, tačiau savo vidaus vadove BPV nustatė sąlygą, jog tam, kad būtų taikoma minimalaus nuosavų lėšų reikalavimo išimtis, turi būti pateikta speciali garantija. Ji pabrėžia, kad šis specialios garantijos reikalavimas viešosiose gairėse buvo aiškiai nurodytas tik 2022 m. birželio mėn. Taigi, jos teigimu, buvo didelių skirtumų tarp taikytinų teisės aktų (juose nebuvo specialios garantijos reikalavimo), viešųjų gairių (jose iki 2022 m. birželio mėn. nebuvo numatyta specialių garantijų) ir BPV vidaus vadovo (jame buvo toks privalomas reikalavimas), ir šie skirtumai rodo teisinio saugumo principo pažeidimą.

124 Šie argumentai turi būti atmesti.

125 Pirma, nors pateikiant prašymą taikyti išimtį, dėl kurio buvo priimtas ginčijamas sprendimas, viešosiose gairėse nebuvo reikalavimo pateikti specialią garantiją, kad būtų įvykdyta sąlyga dėl kliūčių pervesti nuosavas lėšas nebuvimo, ši aplinkybė vis dėlto nereiškia, kad BPV niekada negalėjo prašyti tokios garantijos. Bankai negalėjo pagrįstai aiškinti aiškios nuorodos šiuo klausimu nebuvimo kaip galutinio pačios BPV atsisakymo reikalauti specialios garantijos.

126 Antra, 2020 m. viešosiose gairėse šiuo atžvilgiu aiškiai nurodyta, kad šalis, prašanti taikyti išimtį, „turi įrodyti, kad nėra kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas ar padengti įsipareigojimus“. Taigi 2020 m. viešosiose gairėse nedviprasmiškai priminta pareiga pasiekti rezultatą, tenkanti prašymą taikyti išimtį teikiantiems asmenims, – t. y. kad egzistuotų nuostolių perkėlimo mechanizmas grupės viduje, užtikrinantis, kad būtų išvengta galimų kliūčių pervesti nuosavas lėšas, – tačiau neapribotos galimybės dėl mechanizmų, kaip to pasiekti. Taip BPV netiesiogiai pripažino, kad nagrinėjamo mechanizmo forma gali būti patronuojančiosios įmonės garantija patronuojamajai įmonei.

127 Šiuo klausimu Prancūzijos Respublika nepagrįstai remiasi 2014 m. vasario 12 d. Sprendimu *Beco / Komisija* (T-81/12, EU:T:2014:71), kuriame Bendrasis Teismas konstatavo teisinio saugumo principo pažeidimą. Tas sprendimas buvo susijęs su Komisijos aiškinamuoju pranešimu, kuriuo siekta pateikti paaiškinimų ūkio subjektams, tačiau kuris turėjo priešingų padarinių, nes jame buvo „prieštaringų signalų“. Dėl šio sprendimo 126 punkte nurodytų priežasčių reikia konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju nebuvo nei prieštaringų signalų, nei priemonių, kurių nebuvo galima numatyti.

128 Trečia, priešingai, nei teigia Prancūzijos Respublika, į atitinkamos bankų grupės, BPV ir vidaus pertvarkymo grupės susirašinėjimą per administracinę procedūrą gali būti atsižvelgta vertinant teisinio saugumo principo, nustatomo ne vien *in abstracto*, laikymąsi. Apeliacinė komisija, be kita ko, ginčijamo sprendimo 73 ir 87 punktuose, priminė, kad BPV ir vidaus pertvarkymo grupė aiškiai išreiškė abejonių dėl likvidumo ir kapitalo įsipareigojimų patronuojamajai įmonei 2014 ir 2015 m. garantijomis. Taigi šios bylos aplinkybėmis atitinkamai bankų grupei buvo pranešta apie BPV poziciją.

129 Ketvirta, išnagrinėjus pirmąjį pagrindą matyti, kad apeliacinė komisija niekaip nepatvirtino požiūrio, kurio tariamai laikėsi BPV ir pagal kurį atitinkamai bankų grupei iš principo ir automatiškai taikoma pareiga pateikti specialią garantiją. Iš tiesų minėta komisija teisingai nusprendė, kad BPV konkrečiai išnagrinėjo aptariamą atvejį, visų pirma 2014 m. ir 2015 m. garantijas.

130 Šiuo klausimu BPV tinkamai pažymi, kad per 2020 m. pertvarkymo planavimo ciklą atliko kiekvieno konkretaus atvejo vertinimą ir neprašė visų bankų pateikti garantijas. Ji nurodo, kad suteikė šešias išimtis, iš jų – tris netaikant garantijų. Ši aplinkybė patvirtina apeliacinės komisijos išvadą, kad BPV nereikalauja, automatiškai ir *in abstracto*, pateikti specialią garantiją.

131 Galiausiai atitinkama bankų grupė negalėjo susipažinti su 2020 m. ir 2021 m. galiojusių redakcijų BPV vidaus vadovu. Tokiomis aplinkybėmis šis dokumentas negalėjo sukelti „prieštaringų signalų“ ar suklaidinti atitinkamos bankų grupės. Be to, nė iš vieno ginčijamo sprendimo punkto nematyti, kad apeliacinė komisija būtų patvirtinusi požiūrį, kad BPV visiškai mechaniškai taikė savo vidaus vadove pateiktus nurodymus.

132 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, grindžiamo pareigos motyvuoti pažeidimu

133 Prancūzijos Respublika teigia, kad apeliacinė komisija klaidingai nusprendė, jog BPV įvykdė pareigą motyvuoti. Prancūzijos Respublikos nuomone, BPV sprendime pateikti motyvai, kuriuos patvirtino apeliacinė komisija, turi trūkumų, nes neleidžia suprasti, kodėl nebuvo įvykdyta Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte numatyta sąlyga ir kokių savybių garantijos gali atitikti BPV lūkesčius. Taigi BPV nepagrindė, kodėl pertvarkytinam subjektui buvo kliūčių greitai pervesti nuosavas lėšas arba greitai padengti įsipareigojimus patronuojamajai įmonei. Prancūzijos Respublika priduria, kad apeliacinė komisija tik nurodė, kad to, ką pateikė atitinkama bankų grupė (be kita ko, 2014 m. ir 2015 m. garantijas) susiklosčius krizės scenarijui gali nepakakti greitam nuosavų lėšų pervedimui užtikrinti, ir kad tokie motyvai neleidžia pagrįsti, kad yra ar numatoma „esminių praktinių ar teisinių“ kliūčių greitai pervesti lėšas.

134 ECB teigia, kad šį pagrindą reikia atmesti.

135 Motyvavimas, kurio reikalaujama, be kita ko, pagal SESV 296 straipsnį, turi atitikti ginčijamo akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti priimtos priemonės pagrindimą, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę (žr. 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

136 Be to, reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkretaus atvejo aplinkybes, visų pirma į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį bei akto adresatų ar kitų asmenų, su kuriais jis susijęs, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą, galimą suinteresuotumą gauti paaiškinimų. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų išdėstytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes tai, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnyje nustatytus reikalavimus, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei atitinkamą klausimą reglamentuojančių teisės normų visumą (žr. 2020 m. liepos 8 d. Sprendimo *Crédit agricole / ECB*, T-576/18, EU:T:2020:304, 130 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

137 Nagrinėjamu atveju atsižvelgdamas į apeliantės apeliacinei komisijai nurodytus pagrindus, minėtus šio sprendimo 76–78 punktuose, Bendrasis Teismas mano, kad apeliacinė komisija ginčijamame sprendime nurodė esminę reikšmę turinčias faktines ir teisines aplinkybes, nes jame esantys motyvai leido, pirma, Prancūzijos Respublikai susipažinti su minėto sprendimo pagrindimu, kad galėtų jį ginčyti, ir, antra, Sąjungos teismui vykdyti to sprendimo teisėtumo kontrolę.

138 Iš tiesų Prancūzijos Respublika galėjo ginčyti ginčijamame sprendime pateiktų apeliacinės komisijos argumentų pagrįstumą. Ji galėjo teigti, kad apeliacinė komisija patvirtino klaidingą BPV pateiktą Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkto aiškinimą ir neatsižvelgė į BPV „kompetencijos viršijimą“. Be to, kaip matyti iš pirma atliktos ieškinyje pateiktų pagrindų ir argumentų analizės, Bendrasis Teismas galėjo nuspręsti dėl šių argumentų ir vykdyti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę.

139 Konkrečiai kalbant, motyvai, minėti, be kita ko, šio sprendimo 82–88 punktuose, kuriais apeliacinė komisija rėmėsi darydama išvadą, kad BPV konkrečiai išnagrinėjo atitinkamos grupės situaciją, leido Prancūzijos Respublikai teisiškai pakankamai susipažinti su tos komisijos išdėstyto požiūrio pagrindimu.

140 Be to, bet kuriuo atveju BPV sprendime nurodyti motyvai leido Prancūzijos Respublikai suprasti ir priežastis, dėl kurių BPV nusprendė, kad būtina patronuojančiajai įmonei pateikti garantiją savo patronuojamajai bendrovei, kad būtų įvykdyta Reglamento Nr. 806/2014 12h straipsnio 1 dalies c punkte numatyta sąlyga, ir priežastis, dėl kurių BPV nusprendė, kad 2014 m. ir 2015 m. garantijų šiuo klausimu nepakanka. Reikia pridurti, kad atitinkama bankų grupė gerai žinojo aplinkybes. Iš tiesų, kaip matyti iš ginčijamo ir BPV sprendimų, per administracinę procedūrą vyko įvairiapusis ir intensyvus atitinkamos bankų grupės ir BPV susirašinėjimas, buvo pateikti išsamūs paaiškinimai dėl šių garantijų nepakankamumo, o už atitinkamą bankų grupę atsakinga vidaus pertvarkymo grupė pateikė šiai bankų grupei pagrindinių garantijos charakteristikų, kurios laikytos reikšmingomis toliau vertinant prašymą taikyti išimtį, sąrašą.

141 Taigi Prancūzijos Respublika klaidingai teigia, kad ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas.

142 Darytina išvada, kad trečiasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

143 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

144 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, iš jos priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal BPV pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (trečioji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Paskelbtas 2024 m. liepos 10 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.